Dosarul nr. 1-320/2025
1-25051002-09-1-14042025

S E N T I N Ț Ă
În numele Legii

28 noiembrie 2025 mun. Bălți

Judecătoria Bălți sediul central,
Instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele de şedinţă, judecător Natalia Foma
Grefier Tudorița Mudric

Cu participarea:
Acuzatorului de stat Oxana Muntean
Apărătorilor Mariana Ciubara
Eduard Ceornea

În prezența:
Inculpatului Blaja Ivan
Partea vătămată *****

examinând în ședință de judecată publică, în limba română, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cauza penală de învinuirea lui

Blaja Ivan *****, născut la *****, originar *****, domiciliat în r-l. *****, s. *****, cetățenie al R. Moldova, concubinaj, studii medii, ne angajat în câmpul muncii, ne supus militar, IDNP *****, anterior judecat,

- *prin sentința Judecătoriei Rîşcani din 27.02.2009 condamnat în baza art. 171 alin. (3) lit. a), b) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 14 ani și art. 155 Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 1 an. În temeiul art. 84 Cod penal pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, i s-a stabilit*

pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis;

- *prin sentința Judecătoriei Edineț, sediu Ocnița din 16.12.2022, condamnat în baza art. 264[1] alin. (4) Cod penal, episodul din 27.03.2022, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 luni cu executare pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și în baza art. 264[1] alin. (4) Cod penal, episodul din 08.05.2022, i s-a stabilit pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 luni cu executare pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În baza art. 84 alin. (1) Cod penal pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, i s-a stabilit pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 7 luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis;*

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit. a) Codul penal (*episodul cu partea vătămată***** din 20.02.2025*);

termenul de examinare a cauzei 14.04.2025 – 28.11.2025,

procedura de citare legal executată,

cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate în ședința de judecată, instanța de judecată,

c o n s t a t ă :

Blaja Ivan, la data de 20.02.2025 aproximativ orele 21:00, aflându-se la domiciliu pe adresa *****, domiciliu în care locuia cu concubina s-a cet.*****, astfel întrunind calitatea de membri ai familiei, în corespundere cu prevederile art. 133[1] lit. a) din Codul penal, conștientizând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale intenționate, îndreptate la săvârșirea actelor de violență asupra membrilor familiei, prevăzând urmările lor prejudiciabile și dorind în mod conștient survenirea acestor urmări, cet. Blaja Ivan, fiind în stare de ebrietate alcoolică, la

domiciliu a inițiat un conflict verbal din cauza geloziei în procesul căruia a numit-o cu cuvinte necenzurate, după care a apucat-o de păr și a lovit-o cu pumnul în regiunea feței, ulterior lovind-o cu un obiect contondent dur în regiunea feței, cauzându-i ultimei, conform raportului de constatare nr. 202510D0111 din 07.03.2025 o plagă contuză în regiunea nasului cu structura oaselor nasului fără deplasare, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Blaja Ivan a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Codul penal, pe faptul violenței în familie, adică acțiuni intenționate comise de un membru al familiei în privința altui membru al familie, manifestate prin acțiuni violente, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății și prin intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei.

În cadrul ședinței de judecată, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Blaja Ivan fiind asistat de avocatul Mariana Ciubară, a declarat personal că recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecarea cauzei să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală care îi sunt cunoscute, la înțelege conținutul, nu are obiecții asupra lor și nu solicită administrarea de noi probe, înaintând instanței un înscris autentic în acest sens.

Procurorul nu a obiectat împotriva judecării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Instanța de judecată, studiind cererea inculpatului și audiind poziția lui, susținută de apărător, ascultând opinia procurorului, ținând cont de faptul că din probele administrate la faza de urmărire penală rezultă că fapta inculpatului este stabilită şi denotă suficiente date cu privire la personalitatea acestuia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, dat fiind faptul că rechizitoriul în speță este întocmit în conformitate cu prevederile art. 296 Cod procedură penală, or, actele de urmărire penală nu prezintă careva semne că ar putea fi lovite de nutatea absolută, din considerentul că materialele dosarului penal nu conțin careva indicii că în faza de urmărire penală ar fi fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, că ar fi fost încălcate drepturile şi libertățile fundamentale garantate de Convenţia Europeană, deoarece fapta imputată inculpatului a fost just încadrată în conformitate cu dispozițiile prevăzute în Codul penal, iar participanții la proces nu au formulat careva cereri referitoare la contestarea acestor circumstanțe, instanţa de judecată a admis prin încheiere protocolară cererea inculpatului şi a procedat la audierea acestuia potrivit regulilor de audiere a martorului.

Fiind audiat în ședința de judecată, inculpatul Blaja Ivan după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 CPP a declarat că, vina sa în comiterea infracțiunii a recunoscut-o integral și se căiește sincer. La data de

20.02.2025 cînd s-a întors acasă a găsit-o pe***** în stare de ebrietate și copilul nu era hrănit. Nu a aplicat violența asupra ei. De păr nu a tras-o și nu a lovit-o peste față. El recunoaște doar faptul că a împins-o și ea a căzut jos, însă de păr nu a apucat-o. Locuiește împreună cu***** și cresc un copil comun.

Tot aici a mai comunicat inculpatul că înțelege încălcarea comisă, îi pare rău de cele săvârșite și solicită instanței aplicarea în privința sa a pedepsei mai blînde.

Deși inculpatul Blaja Ivan a recunoscut vina integral, vinovăţia acestuia în şedinţa de judecată a mai fost dovedită şi prin alte probe acceptate de inculpat şi anume:

- declarațiile părții vătămate***** fiind audiată în cadrul ședinței de judecată, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 CPP, a declarat că refuză să de a declarații împotriva soțului său;

Constatarea existenţei infracţiunii, identificarea făptuitorului şi constatarea vinovăţiei, se mai atestă şi prin următoarele mijloace de probă, în particular:

- proces-verbal cu privire la constatarea infracțiunii din 14.03.2025 (f.d.2);
- informație din data de 20.02.2025 ora 21:17 înregistrată de serviciul ,,112,, a Dispeceratului zonal nord al IP Bălți a IGP de la I. Blaja precum că pe str. ***** are loc un conflict cu concubina (f.d.3);
- proces-verbal de cercetare la fața locului din data de 20.02.2025 – s-a cercetat locuința amplasată pe str. ***** din mun. Bălți, în cadrul căruia a fost ridicat un obiect metalic (corciobă) (f.d.9-19);
- proces-verbal de examinare a obiectului din 24.03.2025 – rangă metalică, prin Ordonanța din 24.03.2025, a fost recunoscut ca mijloc de probă care a fost sigilat și predat într-un pachet polietilenă de culoare albă la IP Bălți în camera de păstrare – Chitanța nr. 0091 din 26.03.2025 (f.d.41-45);
- raport de constatare nr.202510D0111 din 07.03.2025 – s-a constatat că ,,... din datele documentelor medicale prezente pe numele cet.***** s-a constatat: plagă în regiunea nasului cu fractura oaselor nasului fără deplasare, care putea apărea în urma acțiunii posibil și de o singură dată a unui corp contondent, în timpul și în circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății. Leziunile corporale se află în câmpul de acțiune al propriilor mâini dar nu sunt caracteristice pentru automutilare,, (f.d.27-28);
- raport de expertiză judiciară nr.202510D0145 din 22.03.2025 – s-a constatat că ,,... din datele documentelor medicale prezente pe numele cet.***** s-a constatat: plagă în regiunea nasului cu fractura oaselor

nasului fără deplasare, care putea apărea în urma acțiunii posibil și de o singură dată a unui corp contondent, în timpul și în circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății. Leziunile corporale se află în câmpul de acțiune al propriilor mâni dar nu sunt caracteristice pentru automutilare (f.d.30-31);

În conformitate cu art.101 alin.(1)-(3) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanţa de judecată.

Conform art. 51 Cod penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvîrşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvîrşirea infracţiunii prevăzute de legea penală.

Potrivit prevederilor art. 133^1 Cod penal, prin membru de familie se înţelege: în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii; b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

Prevederi similare se regăsesc în norma de la art. 3 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie potrivit căreia subiecţi ai violenţei în familie pot fi: în condiţia conlocuirii – persoanele aflate în relaţii de căsătorie, de divorţ, de concubinaj, de tutelă şi curatelă, rudele lor pe linie dreaptă sau colaterală, soţii rudelor, alte persoane întreţinute de acestea.

Potrivit art. 2 din Legea nr. 45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, violenţă în familie este orice acţiune sau inacţiune intenţionată, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare a unor alte persoane, manifestată fizic sau verbal, prin abuz fizic, sexual, psihologic, spiritual sau economic ori prin cauzare de prejudiciu material sau moral, comisă de un membru de familie contra unor alţi membri de familie, inclusiv contra copiilor, precum şi contra proprietăţii comune sau personale.

Sistematizând cele mai sus-enunțate, instanța de judecată concluzionează că vinovăţia inculpatului Blaja Ivan, a fost integral dovedită, iar acțiunile acestuia urmează a fi încadrate conform prevederilor art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal, după semnele calificative: violența în familie, adică intenționată comisă de un membru al familiei asupra altui membru al familiei manifestată prin: maltratare, alte acţiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrităţii corporale și a sănătăţii.

Calificând astfel acțiunile inculpatului Blaja Ivan, la determinarea aplicării unei pedepse juste, corecte, atât sub aspectul respectării ordinii de drept încălcate, cât și din punct de vedere al educării făptuitorului, instanța de judecată va ține cont de prevederile art. 7, 75 – 88 ale CP şi anume: de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul săvârșirii aceseia, de personalitatea inculpatului, precum şi de circumstanţele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

Astfel, art. 61 alin. (1) şi (2) CP statuează că, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrșit infracţiuni, cauzînd anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvîrșirii de noi infracţiuni atît din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei instanţa de judecată ia în consideraţie că, inculpatul Blaja Ivan, a fost găsit vinovat de săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal, pentru care legea prevede pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de pînă la 4 ani.

Conform prevederilor art. 16 alin. (3), infracțiunile comise de către inculpatul Blaja Ivan sunt calificate mai puțin grave.

Mai mult, urmează a fi reținut că din dispozițiile art.75 alin.(1) Cod penal se desprind trei criterii generale cu valoare de principiu. Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată.

Ca urmare, instanța de judecată reține că pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât de către condamnat, precum şi de alte persoane, or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului Penal. Ca să-şi poată îndeplini funcţiile care-i sunt atribuite, în vederea realizării scopului său şi al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) şi duratei atât gravităţii faptei şi potenţialului de pericol social pe care-l prezintă în mod real persoana inculpatului, cât şi aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influenţa pedepsei. Numai o pedeapsă justă şi proporţională este de natură să asigure atât exemplaritatea, cât şi finalitatea acesteia, prevenţia specială şi generală înscrise în art.61 Cod penal, potrivit căruia scopul pedepsei este prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni.

Referindu-se la personalitatea inculpatului, instanţa constată că Blaja Ivan, anterior a fost judecat în repetat, potrivit cazierului contravențional, anterior ultimul a fost tras la răspundere contravențională de multe ori, nu este anagajat oficial în câmpul muncii, la evidență la medicul narcolog și psihiatru nu se află.

În conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal, în acţiunile inculpatului Blaja Ivan, nu au fost stabilite circumstanţe care atenuează răspunderea penală.

În conformitate cu prevederile art. 77 Cod penal, în acţiunile inculpatului Blaja Ivan, instanța reține ca circumstanțe care agravează răspunderea pentru fapta comisă ca: săvîrşirea infracţiunii de către o persoană în stare de ebrietate.

Astfel, chestiunea privind stabilirea termenului de pedeapsă este un proces obiectiv, de evaluarea a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse reieșind din art. 90^1 Cod penal, pentru comiterea infracțiunii săvârșite de către inculpatul Blaja Ivan.

Instanța e judecată notează, că pedeapsa se consideră echitabilă cînd aceasta impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți.

Conform prevederilor art. 80^1 alin. (1) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.

Luînd în considerație faptul că, cauza a fost examinată în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit art. 364 Cod de procedură penală în coroborat cu art. 80^1 alin. (1) Cod penal, plafonul maxim al pedepsei cu amendă se reduce de drept pentru inculpatul cu ¼.

Potrivit art. 90^1 Cod penal, în cazul în care instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de personalitatea inculpatului, ajunge la concluzia că nu

este raţional că acesta să execute întreaga pedeapsă cu închisoare în penitenciar, aceasta poate dispune suspendarea parţială a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărîre perioada de executare a pedepsei în închisoare și perioada de probațiune, precum și motivele condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei. Prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă.

Legea penală nu urmăreşte scopul de a cauza suferinţe fizice sau de a leza demnitatea omului – acesta este unul din principiile aplicării Codului Penal.

Închisoarea este una dintre cele mai grave pedepse şi se aplică doar în cazurile cînd corectarea şi reeducarea condamnatului nu este posibilă fără izolarea lui de societate.

Totodată, instanța de judecată reține, că inculpatul Blaja Ivan a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii solicitând în instanță examinarea cauzei în procedură simplificată și se căiește de cele comise.

În acest sens, luându-se în consideraţie circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatului Blaja Ivan, care a recunoscut vinovăția circumstanță care se reține ca fiind atenuantă în conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal, lipsa circumstanțelor agravante pe cauză, anterior a fost condamnat, instanța de judecată consideră că corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare, la caz nefiind restricții de aplicare a prevederilor art. 90^1 Cod penal, iar pedeapsa aplicată răspunde atît principiului proporționalității, cît și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Din considerentele date și având în vedere că inculpatul Blaja Ivan a comis o infracțiune mai puțin gravă cu intenție şi având în vedere că în privinţa inculpatului la examinarea prezentei cauze au fost reţinute o circumstanţă agravantă, a comis fapta în stare de ebrietate alcoolică, anterior a fost condamnat, instanţa de judecată consideră că pedeapsa inculpatului Blaja Ivan urmează să fie stabilită după cum urmează în baza art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, a-i stabili pedeapsa sub formă închisoare pe termen de 2 (doi) ani.

În baza art. 90^1 Cod penal, inculpatul Blaja Ivan urmează să execute 1 (unu) an închisoare, din pedeapsa stabilită, în temeiul art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciar de tip semiînchis, iar restul pedepsei stabilite de 1 (unu) an, se suspendă condiționat, cu stabilirea perioadei de probațiune de 1 (unu) an.

În acest sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retribuită, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca „prețul” pe care trebuie să.-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei

prejudiciabile și urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității lor.

Instanța concluzionează că sentința de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanța de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”. Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii și trebuie avute în vedere în procesul de stabilire și aplicare a pedepsei.

Termenul pedepsei a-l calcula de la data rămânerii definitive a prezentului verdict.

Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 10) CPP, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: dacă trebuie admisă acţiunea civilă, în folosul cui şi în ce sumă.

În conformitate cu prevederile art. 387 Cod de procedură penală o dată cu sentinţa de condamnare, instanţa de judecată, apreciind dacă sînt dovedite temeiurile şi mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acţiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. În cazul cînd se dă o sentinţă de achitare, instanţa:1) respinge acţiunea civilă dacă nu s-a constatat existenţa faptei incriminate sau fapta nu a fost săvîrşită de inculpat;2) nu se pronunţă asupra acţiunii civile dacă inculpatul a fost achitat pentru că nu sînt întrunite elementele infracţiunii sau există una din cauzele care înlătură caracterul penal al faptei, prevăzute în art.35 al Codului penal. În cazuri excepţionale cînd, pentru a stabili exact suma despăgubirilor cuvenite părţii civile, ar trebui amînată judecarea cauzei, instanţa poate să admită, în principiu, acţiunea civilă, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanţa civilă.

Potrivit art. 61 alin. (1) CPP, parte civilă este recunoscută persoana fizică sau juridică în privinţa căreia există suficiente temeiuri de a considera că în urma infracţiunii i-a fost cauzat un prejudiciu material sau moral, care a depus la organul

de urmărire penală sau la instanţa de judecată o cerere de chemare în judecată a bănuitului, învinuitului, inculpatului sau a persoanelor care poartă răspundere patrimonială pentru faptele acestuia. Acţiunea civilă se judecă de către instanţă în cadrul procesului penal dacă volumul prejudiciului este incontestabil.

Potrivit art. 219 Cod de procedură penală acţiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanţei de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acţiunea sau inacţiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvîrşirea acesteia. Persoanele fizice şi juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acţiunile interzise de legea penală pot intenta o acţiune civilă privitor la despăgubire prin:1) restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvîrşirii faptei interzise de legea penală;2) compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calităţii, aspectului comercial, precum şi repararea bunurilor deteriorate;3) compensarea venitului ratat în urma acţiunilor interzise de legea penală;4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputaţiei profesionale. Prejudiciul material se consideră legat de săvîrşirea acţiunii interzise de legea penală dacă el se exprimă în cheltuieli pentru: 1) tratamentul părţii vătămate şi îngrijirea acesteia; 2) înmormîntarea părţii vătămate; 3) plata sumelor de asigurare, indemnizaţiilor şi pensiilor; 4) executarea contractului de depozit al bunurilor. La evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanţa de judecată ia în considerare suferinţele fizice ale victimei, gravitatea şi persistenţa suferinţelor psihice, inclusiv legate de incapacitatea de a se apăra pe sine ori alte persoane, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranţei în viaţă, pierderea onoarei prin defăimare, suferinţele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc.

Prin cererea depusă prin intermediul cancelariei la data de 13.06.2025, Compania Națională de Asigurări în Medicină a depus o acțiune civilă prin care solicită încasarea din contul inculpatului Blaja Ivan a prejudiciului material în sumă de 2277,89 lei, care constutie cheltuieli pentru acordarea asistenței medicale în volumul prevăzut de programul unic părții vătămate*****.

Totodată, potrivit art. 220 alin. (1) – (3) CPP, acţiunea civilă în procesul penal se soluţionează în conformitate cu prevederile prezentului cod. Normele procedurii civile şi normele procesului de mediere a litigiilor civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal şi dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări. Hotărîrea privind acţiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil şi ale altor domenii de drept.

Norma art. 221 CPP, stabilește faptul că „acţiunea civilă în procesul penal se intentează în baza cererii scrise a părţii civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal pînă la terminarea cercetării judecătoreşti.

Acţiunea civilă se intentează faţă de bănuit, învinuit, inculpat, faţă de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau faţă de persoana care poate fi responsabilă de acţiunile învinuitului, inculpatului. În cererea de intentare a acţiunii civile se arată cauza penală în procedura căreia urmează să fie intentată acţiunea civilă, cine şi către cine intentează acţiunea, valoarea acţiunii şi cerinţa de despăgubire. Dacă este necesar, partea civilă își poate concretiza pretențiile. Procurorul poate intenta și susține acţiunea civilă intentată pentru compensarea prejudiciului cauzat autorităților publice prin infracțiune, precum și pentru anularea actelor care au cauzat prejudiciul, de la pornirea procesului penal pînă la terminarea cercetării judecătorești. Cererea de chemare în judecată poate fi depusă indiferent de acordul autorității publice. Persoana care nu a intentat acţiunea civilă în cadrul procesului penal are dreptul de a intenta o asemenea acţiune în ordinea procedurii civile. Dacă acţiunea civilă intentată la instanţa civilă a fost respinsă, reclamantul nu are dreptul de a intenta aceeaşi acţiune în cadrul procesului penal. Dacă acţiunea civilă a fost respinsă în cadrul procesului penal, reclamantul nu are dreptul să intenteze aceeaşi acţiune în ordinea procedurii civile.”

Conform art. 117 din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicaţiile părţilor şi ale altor persoane interesate în soluţionarea cauzei, din depoziţiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experţilor. Probele obţinute cu încălcarea legii nu au putere de probaţiune şi nu pot fi puse de instanţă în temeiul hotărîrii.

Potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Conform art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.

Iar, în conformitate cu prevederile art. 130 Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei. Ca rezultat al aprecierii

probelor, instanţa judecătorească este obligată să reflecte în hotărîre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe şi respingerea altor probe, precum şi argumentarea preferinţei unor probe faţă de altele. Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanţa constată prin cercetare şi comparare cu alte probe că datele pe care le conţine corespund realităţii.

Potrivit art. 1998 alin. (1)-(2) din Codul civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune. Prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege.

Conform art. 2022 alin. (1) din Codul civil, se consideră că persoana a cauzat prejudiciul dacă el constituie consecinţa faptei acelei persoane ori consecinţa izvorului de pericol pentru care acea persoană răspunde conform legii.

Relevantă speței este și jurisprudența CtEDO, cauza Ernst c. Belgiei (15 iulie 2003), unde Curtea a statuat, în principiu, că „atunci când victima unei infracțiuni se constituie parte civilă în procesul penal, aceasta semnifică introducerea unei cereri în despăgubiri, chiar dacă ea nu a cerut, în mod expres, repararea prejudiciului suferit. Prin dobândirea calității de parte civilă în procesul penal, se are în vedere nu numai condamnarea penală a autorului infracțiunii, ci şi repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit”.

Astfel, instanța de judecată constată că, Agenția Teritorială Nord a Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, a înaintat cerere privind intentarea acțiunii civile de recuperare a cheltuielilor pentru acordarea asistenței medicale în urma prejudiciului cauzat sănătății persoanei în cadrul cauzei penale și încasarea din contul incupatului Blaja Ivan a prejudiciului material în sumă de 2277,89 lei, cheltuieli suportate pentru acordarea asistenței medicale în volumul prevăzut de Programul unic – părții vătămate*****.

Potrivit art. 15 din Legea nr. 1585 din 27.02.1998 cu privire la asigurarea obligatorie de asistenţă medical Compania Naţională de Asigurări în Medicină şi agenţiile ei teritoriale (ramurale) sînt în drept să ceară persoanelor juridice sau fizice, responsabile pentru prejudiciul cauzat sănătăţii persoanei asigurate, recuperarea cheltuielilor pentru acordarea asistenţei medicale în volumul prevăzut de Programul unic.

Cu referire la normele procesuale citate anterior, instanța de judecată consideră că pretenția părții civile de încasare a cheltuielilor pentru acordarea asistenței medicale în urma prejudiciului cauzat sănătății persoanei în cadrul cauzei penale și încasarea din contul incupatului Blaja Ivan a prejudiciului material în sumă de 2277,89 lei, cheltuieli suportate pentru acordarea asistenței medicale în volumul prevăzut de Programul unic – părții vătămate*****, sunt întemeiat și confirmate de către partea civilă, respectiv, instanța de judecată, reținînd faptul că

inculpatul Blaja Ivan este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.201[1] alin. (1) lit. a) Cod penal, și anume pentru faptul că i-a aplicat lui***** violenţă fizică, urmare a căror acțiuni i-au fost acordate îngrijiri medicale de urgență și ulterior asistență medicală spitalicească, fapt recunoscut în cadrul ședinței de judecată. Mai mult, instanța de judecată constată că, costul servicilor medicale au fost suportate de către Compania Naţională de Asigurări în Medicină, fapt confimat de către copiile facturilor și a actelor confirmatorii.

Respectiv, instanța de judecată consideră necesar a dispune încasarea din contul inculpatului Blaja Ivan în beneficiul Companiei Naţionale de Asigurări în Medicină a prejudiciului material în sumă de 2277,89 lei, cheltuieli suportate pentru acordarea asistenței medicale în volumul prevăzut de Programul unic – părții vătămate*****.

În conformitate cu prevederile art. 385 alin. (1) pct.13) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea ce trebuie să se facă cu corpurile delicte.

În conformitate cu art. 158 CPP, corpuri delicte sînt recunoscute obiectele în cazul în care există temeiuri de a presupune că ele au servit la săvîrşirea infracţiunii, au păstrat asupra lor urmele acţiunilor criminale sau au constituit obiectivul acestor acţiuni, precum şi bani sau alte valori ori obiecte şi documente care pot servi ca mijloace pentru descoperirea infracţiunii, constatarea circumstanţelor, identificarea persoanelor vinovate sau pentru respingerea învinuirii ori atenuarea răspunderii penale. Obiectul se recunoaşte drept corp delict prin ordonanţa organului de urmărire penală sau prin încheierea instanţei de judecată şi se anexează la dosar. Obiectul poate fi recunoscut drept corp delict în următoarele condiţii: 1) dacă, prin descrierea lui detaliată, prin sigilare, precum şi prin alte acţiuni întreprinse imediat după depistare, a fost exclusă posibilitatea substituirii sau modificării esenţiale a particularităţilor şi semnelor sau a urmelor aflate pe obiect; 2) dacă a fost dobîndit prin unul din următoarele procedee probatorii: cercetare la faţa locului, percheziţie, ridicare de obiecte, precum şi prezentat de către participanţii la proces, cu ascultarea prealabilă a acestora.

Totodată, potrivit art. 162 din Codul procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluţionării cauzei în fond, se hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte. În acest caz: 1) uneltele care au servit la săvârşirea infracţiunii vor fi confiscate şi predate instituţiilor respective sau nimicite; 2) obiectele a căror circulaţie este interzisă vor fi predate instituţiilor respective sau nimicite; 3) lucrurile care nu prezintă nici o valoare şi care nu pot fi utilizate vor fi distruse, iar în cazurile în care sânt cerute de persoane ori instituţii interesate, ele pot fi remise acestora; 4) banii şi alte valori dobândite pe cale criminală sau asupra cărora au fost îndreptate acţiunile criminale se restituie proprietarului sau, după caz, se trec în venitul statului. Celelalte obiecte se

predau proprietarilor legali, iar dacă aceştia nu sânt identificaţi, se trec în proprietatea statului. În caz de conflict referitor la apartenenţa acestor obiecte, litigiul se soluţionează în ordinea procedurii civile. Banii marcaţi, asupra cărora au fost îndreptate acţiunile criminale, se trec în venitul statului, iar echivalentul lor se restituie proprietarului de la bugetul de stat; 5) documentele care constituie corpuri delicte rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate; 6) obiectele ridicate de organul de urmărire penală, dar care nu au fost recunoscute corpuri delicte, se remit persoanelor de la care au fost ridicate.

Prin ordonanța din 24.03.2025 întocmită de către ofițerul de urmărire penală a SUP IP Bălți, inspector, Cristina Zubatîi, a fost recunoscut drept corp delict o rangă metalică care a fost sigilat și predat într-un pachet polietilenă de culoare albă la IP Bălți în camera de păstrare, fapt confirmat prin chitanța nr. 0091 din 26.03.2025, urmează a fi nimicită la intrarea sentinței în vigoare.

În conformitate cu prevederile art. 385 alin. (1) pct.14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea cine şi în ce proporţie trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Potrivit prevederilor art.227 alin.(1), (2) CPP, cheltuieli judiciare sînt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfăşurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părţii vătămate, reprezentanţilor lor, experţilor, specialiştilor, interpreţilor, traducătorilor şi asistenţilor procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea şi cercetarea corpurilor delicte; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenţei juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei judiciare sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acţiunilor procesuale în cauza penală.

Conform art. 229 alin.(2) CPP, instanţa de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Conform art.143 alin.(1) pct.2), 3) CPP, expertiza judiciară se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale; stării psihice și fizice a bănuitului, învinuitului, inculpatului – în cazurile în care apar îndoieli cu privire la starea de

responsabilitate sau la capacitatea lor de a-și apăra de sine stătător drepturile și interesele legitime în procesul penal.

Instanța de judecată reține că cheltuielile solicitate de către acuzatorul de stat au fost suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare obligatorii, pe marginea prezentei cauzei, pentru care a fost achitată suma de 640 lei.

Raportând cele mai sus-elucidate normelor de drept care reglementează recuperarea cheltuielilor judiciare în proces penal, instanța consideră justificată solicitarea acuzatorului privind încasarea cheltuielilor suportate de stat pentru efectuarea expertizei judiciare în prezenta cauză penală și va încasa de la Blaja Ivan în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 640 lei.

Deci, odată cu stabilirea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii, acesta urmează să restituie statului cheltuielile suportate în legătură cu efectuarea acțiunilor de urmărire penală.

În conformitate cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) CPP, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privinţa inculpatului.

Prin urmare, în scopul asigurării executării sentinței, instanța consideră necesar de a aplica în privința inculpatului Blaja Ivan, măsura preventivă - obligarea de a nu părăsi țara, până când sentința va deveni definitivă.

În baza art. 384-385, 392, 393, 394, 395, 397 Cod de procedură penală, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se recunoaște Blaja Ivan vinovat de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 201^1 alin. (1) lit. a) Cod penal, și în baza acestei Legi, a-i stabili pedeapsă sub formă de 2 (doi) ani, închisoare.

În baza art. 90^1 Cod penal, inculpatul Blaja Ivan urmează să execute 1 (unu) an închisoare, din pedeapsa stabilită, în temeiul art. 72 alin. (3) Cod penal, în penitenciar de tip semiînchis, iar restul pedepsei stabilite de 1 (unu) an, se suspendă condiționat, cu stabilirea perioadei de probațiune de 1 (unu) an.

Punerea în executare a sentinței de realizat din momentul devenirii definitive a ei.

Termenul executării pedepsei închisorii de calculate din momentul reținerii inculpatului și punerii în executare a sentinței.

Executarea pedepsei stabilite inculpatului Blaja Ivan se pune în sarcina Inspectoratului de Poliție Dondușeni (în partea reținerii) și penitenciarului respectiv, stabilit de Administrația Națională a Penitenciarelor pentru executarea sentinței.

Se încasează de la Blaja Ivan în beneficiul Companiei Naţionale de Asigurări în Medicină, prejudiciul material în mărime de 2277,89 (două mii două sute șaptezeci și șapte lei 89 bani) lei.

Corpul delict o rangă metalică care a fost sigilat și predat într-un pachet polietilenă de culoare albă la IP Bălți în camera de păstrare, fapt confirmat prin chitanța nr. 0091 din 26.03.2025, urmează a fi nimicită la intrarea sentinței în vigoare.

Se încasează de la inculpatul Blaja Ivan în contul statului cheltuielile judiciare în sumă de 640 (șase sute patruzeci) lei.

Se aplică în privința inculpatului Blaja Ivan, măsura preventivă sub formă de - obligarea de a nu părăsi țara, până la intrarea sentinței în vigoare.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de recurs în Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Bălți sediul central.

Președintele ședinței,
Judecător **Natalia Foma**